

- 3) Zarzut trzeci dotyczy oczywistego błędu w ocenie, ponieważ Komisja odmówiła przyjęcia stopy 7 % jako stopy dyskontowej zryczałtowanego świadczenia o charakterze wyjątkowym.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2012 r. — Deutsche Börse przeciwko Komisji

(Sprawa T-175/12)

(2012/C 174/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Börse AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: C. Zschocke, J. Beninca i T. Schwarze, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 1 lutego 2012 r. w sprawie Deutsche Börse/NYSE Euronext, sygn. akt COMP/M.6166;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, wedle którego pozwana nie oceniła w prawidłowy sposób poziomych ograniczeń konkurencji, jakim podlegają strony, a jej ocena pozagiełdowego obrotu instrumentami pochodnymi na rynku wtórnym oraz twierdzenie, jakoby strony wzajemnie ograniczały swoje przewidywania, dotknięte są wadami w postaci obrazu prawa oraz błędu w ocenie. Ponadto twierdzenie Komisji, jakoby strony ograniczały się nawzajem poprzez konkurencję w zakresie innowacyjności jest oczywiście nieprawdziwe, a dokonana przez Komisję ocena konkurencji pomiędzy platformami obrotu papierami wartościowymi nie jest oparta na przekonującym i spójnym materiale dowodowym. Co więcej, Komisja nie oceniła w sposób prawidłowy ograniczeń popytowych, ponieważ nie poddała analizie i ocenie kluczowej roli klientów stron, wśród których znajdują się główni uczestnicy obrotu pozagiełdowego, a także nie przeprowadziła żadnej analizy ilościowej.
- 2) Zarzut drugi, wedle którego ocena przez pozwaną twierdzeń stron w przedmiocie wzrostu efektywności było dotknięte istotnymi błędami i nieoparte przekonującym i spójnym

materiałem dowodowym. Komisja nieprawidłowo przyjęła, że tylko niektóre twierdzenia w przedmiocie wzrostu efektywności poddają się weryfikacji, mają związek z połączeniem i mogą przynieść bezpośrednią korzyść klientom oraz nieprawidłowo stwierdziła, że były one niewystarczające by stanowić przeciwwagę dla skutków połączenia w zakresie konkurencji. Co się tyczy dokonanej przez Komisję oceny zarówno oszczędności w zakresie zabezpieczenia wiarytelności, jak i korzyści w zakresie płynności, naruszyła ona przysługujące stronom prawo do bycia wysłuchanym w ten sposób, że oparła się na dowodach i argumentach zgłoszonych już po przesłuchaniu stron, co do których stronom nie umożliwiono zgłoszenia uwag. Zastosowana przez Komisję teoria „odzyskiwania” oraz dokonana przez nią ocena związku oszczędności w zakresie zabezpieczenia wiarytelności z połączeniem oparte zostały na nowych teoriach i wymogach, które nie znajdują podstawy w wydanych przez Komisję wytycznych w sprawie oceny horyzontalnego połączenia przedsiębiorstw ⁽¹⁾.

- 3) Zarzut trzeci, wedle którego pozwana nie oceniła w sposób prawidłowy środków zaradczych proponowanych przez strony. Odrzucenie zobowiązania dotyczącego całkowitego zbycia działalności w zakresie instrumentów pochodnych na pojedynczych akcjach NYX pokrywających się z instrumentami pochodnymi skarżącej, włączając w to zbycie instrumentu „BClear” należącego do NYX oparte jest na błędnym materiale dowodowym. Rzekoma „relacja symbiotyczna” istniejąca pomiędzy instrumentami pochodnymi na pojedynczych akcjach oraz instrumentami pochodnymi na wskaźnikach giełdowych nie istnieje i sprzeciwia się analizie przeprowadzonej przez samą Komisję w zakresie określenia rynku i została podniesiona z naruszeniem praw do obrony przysługujących stronom. Odrzucenie przez Komisję zobowiązania w przedmiocie licencjonowania oprogramowania dotknięte jest wadą i jest niezgodne z jej wnioskami dotyczącymi konkurencji w dziedzinie technologii.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie oceny horyzontalnego połączenia przedsiębiorstw na mocy rozporządzenia Rady w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 2004 C 31, s. 5 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 8, t. 3, s. 10).

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2012 r. — Bank Tejarat przeciwko Radzie

(Sprawa T-176/12)

(2012/C 174/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Tejarat (Teheran, Iran) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Redy i F. Zaiwalla, solicitors, D. Wyatt, QC, i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej